2 Tesaloniceni - Comentarii W. McDonald

Adevărul întoarcerii Domnului apare în fiecare din cele 5 capitole ale primei epistole către Tesaloniceni şi în primele două capitole ale celei de-a doua epistole către Tesaloniceni. Este tema centrală, unificatoare, firul de aur care o străbate. Dar să nu uităm niciodată că profeţiile nu au fost date pentru a ne stimula intelectul sau pentru a ne satisface curiozitatea, ci scopul lor este de a exercita o transformare profundă în viaţa noastră.

Pentru credincioşi nădejdea iminentei reveniri a lui Cristos are implicaţii practice, de o extraordinară însemnătate.

1. Ea trebuie să aibă o influenţă purificatoare în viaţa noastră (1Tesaloniceni 5:23;1Ioan 3:3).

2. Trebuie să ne determine să ne rugăm şi să lucrăm pentru mântuirea celor pierduţi (Geneza 19:14;Ezechel 33:6;Iuda 21-23).

3. Trebuie să ne încurajeze să perseverăm în pofida prigoanelor şi încercărilor prin care trecem (Romani 8:18;2Corinteni 4:17;1Tesaloniceni 4:13-18).

4. Trebuie să ne facă să renunţăm la mulţimea bunurilor noastre materiale, a căror valoare trebuie să descrească pe măsură ce se apropie venirea Sa (vezi Levitic 25:8-10,14-16).

5. Trebuie să ne facă să ne cerem iertare oricărei persoane faţă de care am greşit, restituind ce am luat sau stricat, acolo unde este cazul (Matei 5:24;Iacov 5:16).

6. Trebuie să ne inspire să lucrăm cu sârguinţă, ştiind că în curând va veni noaptea, când nimeni nu mai poate lucra (Ioan 9:4;1Tesaloniceni 1:9,10a).

7. Trebuie să ne ţină într-o stare de permanentă aşteptare (Luca 12:36) şi rămânere în El, pentru ca să nu fim ruşinaţi înaintea Lui, la venirea Lui (1Ioan 2:28).

8. Trebuie să ne confere îndrăzneala de a-L mărturisi pe Cristos (Marcu 8:38;Luca 9:26).

9. Trebuie să se dovedească a fi o nădejde aducătoare de mângâiere (Ioan 14:1-3,28;1Tesaloniceni 4:18;2Tesaloniceni 1:7;2Timotei 2:12).

10. Trebuie să ne încurajeze la cumpătare, blândeţe, gingăşie, înduplecare şi un duh rezonabil (Filipeni 4:5).

11. Trebuie să constituie pentru noi motivaţia care să ne aducă la unitate şi dragoste (1Tesaloniceni 3:12,13).

12. Trebuie să imprime în noi dorul şi conştienta că suntem de pe altă lume (Coloseni 3:1-4).

13. Trebuie să ne aducă aminte că ni se va trece în revistă lucrarea pe acest pământ şi că vom fi retribuiţi pentru felul cum am trăit şi lucrat (Romani 14:10-12;1Corinteni 3:11-15;2Corinteni 5:10).

14. Trebuie să recurgem la această minunată nădejde în apelurile pe care le lansăm când predicam evanghelia (Fapte 3:19-21;Apocalipsa 3:3).

Pentru cei ce nu sunt credincioşi, adevărul despre venirea lui Cristos ar trebui să-i determine să se pocăiască de păcatele lor se predea Lui, ca Domn şi Mântuitor, cu toată fiinţa lor. Numai cei ce sunt în Cristos vor fi cu El la Răpire. Ceilalţi vor fi lăsaţi pe pământ, ca să înfrunte judecata.

Dar dacă va veni Domnul azi? Datorită importanţei venirii Domnului în viaţa tesalonicenilor şi a creştinilor în general, am inclus aici următoarele rezumate:

Argumente care pledează în favoarea Răpirii Pre-tribulaţioniste

1. Primul argument decurge din ideea iminenţei Răpirii. Există o mulţime de texte biblice care arată că creştinii trebuie să fie într-o permanentă stare de aşteptare, pentru că Domnul poate veni în orice clipă. Noi trebuie să aşteptăm şi să veghem, pentru că nu ştim când va veni El. Dacă biserica ar trebui să treacă prin Marea Strâmtorare, atunci nu am mai putea să ne aşteptăm ca El să vină în orice clipă. Asta pentru că El nu ar putea veni decât cel puţin după şapte ani. Or, noi nu suntem în Marea Strâmtorare. Dar când va începe această perioadă, va dura şapte ani. Concepţia pre-tribulaţionistă este singura pe care o putem îmbrăţişa, dacă credem că Cristos poate veni în orice clipă.

Iată câteva versete din care rezultă că trebuie să-L aşteptăm în permanenţă pe Domnul, întrucât nu ştim când va avea loc acest eveniment:

- „Şi nu numai ea, dar şi noi care avem cele dintâi roade ale Duhului suspinăm în noi, aşteptând cu nerăbdare înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" (Romani 8:23).

- „Pentru că, ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul acesta vestiţi moartea Domnului până va veni El" (1Corinteni 11:26 - textul acesta, fiind adresat în primul rând corintenilor, presupune că Domnul putea să vină în timpul vieţii lor).

- „Şi în adevăr, gemem în cortul acesta, plini de dorinţa să ne îmbrăcăm cu locuinţa noastră din cer" (2Corinteni 5:2 - Credincioşii vor fi îmbrăcaţi cu trupurile lor proslăvite la Răpire).

- „Căci noi, în Duhul, prin credinţă, aşteptăm cu nerăbdare nădejdea neprihănirii" (Galateni 5:5 - Nădejdea neprihănirii este venirea Domnului şi trupul proslăvit pe care îl vom primi atunci).

- „Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi îl aşteptăm cu nerăbdare pe Mântuitorul, Domnul Isus Cristos, care va transforma trupul stării noastre smerite şi-1 va face asemenea trupului Său slăvit, potrivit cu lucrarea prin care El este în stare să-Şi supună toate lucrurile" (Filipeni 3:20,21).

- „Blândeţea voastră să fie cunoscută de toţi oamenii. Domnul este aproape" (Filipeni 4:5).

- „Căci ei înşişi istorisesc ce primire ne-aţi tăcut şi cum v-aţi întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiţi Dumnezeului Celui viu şi adevărat şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Sau, pe care L-a înviat dintre cei morţi, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare" (1Tesaloniceni 1:9,10).

- „Aşteptând binecuvântata noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Cristos" (Tit 2:13).

- „Tot aşa Cristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, celor care îl aşteaptă, nu în legătură cu păcatul, ci pentru mântuire”. (Evrei 9:28).

- „Încă puţin, foarte puţin timp, şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia" (Evrei 10:37).

- „Fiţi deci îndelung răbdători, fraţilor, până la venirea Domnului. Iată, plugarul aşteaptă roadă scumpă a pământului, având răbdare până primeşte ploaie timpurie şi târzie. Fiţi şi voi îndelung răbdători, întăriţi-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape. Nu vă plângeţi unii împotriva altora, fraţilor, ca să nu fiţi judecaţi. Iată, Judecătorul este chiar la uşă" (Iacov 5:7-9).

- „Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape; deci fiţi sobri şi vegheaţi în rugăciunile voastre" (1 Pet. 4:7).

- „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat" (1 Ioan 3:3).

- „Ţineţi-vă în dragostea lui Dumnezeu, aşteptând îndurarea Domnului nostru pentru viaţa veşnică" (Iuda 21. Aici îndurarea Domnului nostru Isus Cristos este întoarcerea Sa pentru a-i lua în cer pe cei ce i-a răscumpărat prin sângele Lui).

- „Iată, Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa" (Apocalipsa 3:11).

- „Iată, Eu vin curând. Binecuvântat este cel care păzeşte cuvintele profeţiei acestei cărţi" (Apocalipsa 22:7).

- „Şi iată, Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui" (Apocalipsa 22:12).

- „Cel care dă mărturie despre aceste lucruri zice: „Da, Eu vin curând” Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20).

Mai sunt şi alte texte care, chiar dacă nu se referă direct la Răpire, lasă să se degaje impresia generală că venirea lui Cristos este iminentă. De-a lungul întregii sale istorii, biserica credincioasă a susţinut că vremea venirii lui Cristos nu se cunoaşte şi prin urmare, poate avea loc în orice moment.

- „Vegheaţi, dar, pentru că nu ştiţi în ce ceas vine Domnul vostru. Dar să ştiţi că dacă ar şti stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoţul, ar veghea şi n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, şi voi fiţi gata, căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi" (Matei 24:42-44).

- „Căi despre ziua aceea sau ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii care sunt în cer, nici Fiul, ci numai Tatăl. Luaţi seama, vegheaţi şi rugaţi-vă, căci nu ştiţi când va fi timpul acela. Este ca un om care a plecat din ţară şi, lăsându-şi casa, dă robilor săi putere, arată fiecăruia care este datoria lui şi porunceşte portarului să vegheze. Vegheaţi, dar, pentru că nu ştiţi când va veni stăpânul casei - seara, sau la miezul nopţii, sau la cântarea cocoşilor, sau dimineaţa - ca nu cumva, venind pe neaşteptate, să vă găsească dormind. Şi ceea ce vă spun vouă vă spun tuturor: Vegheaţi." (Marcu 13:32-37).

- „Şi voi înşivă fiţi ca nişte oameni care aşteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni şi va bate la uşă" (Luca 12:36).

- „Încât nu duceţi lipsă de nici un fel de har, în aşteptarea arătării Domnului nostru Isus Cristos" (1Corinteni 1:7).

- „Cristos Isus, care este pe punctul de a judeca viii şi morţii (2Timotei 4:1).

- „Copilaşilor, este ceasul cel de pe urmă. Şi, după cum aţi auzit că vine Anticrist, să ştiţi că acum s-au ridicat mulţi anticrişti; prin aceasta ştim că este ceasul de pe urmă" (1Ioan 2:18).

- „De aceea, dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ şi nu vei şti în care ceas voi veni asupra ta" (1Ioan 2:18).

- „Iată, Eu vin ca un hoţ. Binecuvântat este cel ce veghează şi îşi păzeşte hainele, ca să nu umble gol şi să nu i se vadă ruşinea" (Apocalipsa 16:15).

2. Al doilea argument se bazează pe făgăduinţa că biserica va fi izbăvită de mânia viitoare. La Romani 5:9 Pavel spune că „vom fi mântuiţi de mânia viitoare prin El."

Întâi Tesaloniceni 1:10 spune că Domnul Isus este Izbăvitorul nostru de mânia viitoare. Iar la 1Tesaloniceni 5:9 aflăm că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Isus Cristos. Termenul „mânie" se referă fie la mânia din timpul Marii Strâmtorări, fie la judecata eternă pe care o va aduce Dumnezeu peste necredincioşi. În epistolele către Tesaloniceni contextul ne conduce la primul sens, cel al mâniei din timpul Marii Strâmtorări (vezi 1Tesaloniceni 5:2,3;2Tesaloniceni 1:6-10;2:10-21).

3. La Apocalipsa 3:10 Cristos promite că îi va păzi pe ai Săi de (în greacă: ek,) „din" ceasul încercării, care va veni peste lume, ca să-i încerce pe cei ce sunt pe pământ.

4. Structura cărţii Apocalipsa vine în sprijinul argumentului că Răpirea va avea loc înainte de Marea Strâmtorare. În capitolele 2 şi 3 biserica este văzută pe pământ, dar după capitolul 3 nu se mai spune deloc că s-ar mai afla pe pământ. În capitolele 4 şi 5 sfinţii sunt văzuţi în cer, purtând cununile de biruitori. Apoi urmează Marea Strâmtorare pe pământ, în capitolele 6-19. Sfinţii din epoca bisericii sunt deja în cer.

5. Perioada Marii Strâmtorări nu va începe până când nu a fost revelat omul păcatului (2Tesaloniceni 2:3). Dar omul păcatului nu va fi revelat înainte de a fi dat la o parte cel care reţine (2Tesaloniceni 2:7,8), adică Duhul Sfânt, căci El reţine sau împiedică deplina izbucnire a răului, atâta timp cât biserica se află pe pământ. Dar la Răpire, El va fi luat din lume, întrucât biserica, în care locuieşte El, nu se mai află pe pământ.

Într-o anumită privinţă Duhul Sfânt întotdeauna a fost şi va fi în lume. Dar Duhul Sfânt a venit în mod special la Rusalii să locuiască permanent în credincioşii din cadrul bisericii. În acest sens El va fi luat din lume la Răpire. Asta nu înseamnă că Duhul lui Dumnezeu nu îşi va desfăşura lucrarea în timpul Tribulaţiei (Marii Strâmtorări). El va convinge de păcat şi va converti păcătoşi. Dar El nu va locui permanent în ei, după cum nu-i va încorpora în biserică. Slujba Lui va fi întrucâtva comparabilă cu aceea pe care a avut-o în perioada Vechiului Testament.

6. În 1 Tesaloniceni 4:18 se spune că Răpirea este o perspectivă care aduce mângâiere, în schimb, Ziua Domnului nu vine ca un mângâietor, ci ca un hoţ noaptea (1Tesaloniceni 5:2). Este acel timp de nimicire subită (versetul 3) şi mânie (versetul 9) de care nimeni nu va scăpa (versetul 3). Dimpotrivă, Răpirea este o nădejde tot mai luminoasă, iar nu o nădejde tot mai înfricoşătoare.

7. Trebuie să treacă un interval de timp între venirea lui Cristos ca să-Şi ia sfinţii şi venirea Sa împreună cu sfinţii Săi. Când va veni Cristos să-Şi ia sfinţii, toţi credincioşii vor fi luaţi din lumea aceasta, primind trupurile lor proslăvite (1Corinteni 15:51). Dar când Cristos va reveni pentru a domni, vor mai exista oameni mântuiţi, care vor avea trupuri naturale, aşa cum reiese din faptul că aceştia vor creşte copii (vezi Isaia 65:20-25;Zaharia 8:5). Or, dacă Răpirea şi Revelaţia ar avea loc în acelaşi timp (cum susţine concepţia post-tribulaţionistă), atunci de unde vin aceşti oameni din a doua categorie?

Mai există un motiv pentru care trebuie să treacă un interval de timp între Răpire şi (începutul) domniei (lui Cristos pe acest pământ). Momentul Scaunului de Judecată al lui Cristos trebuie să aibă loc în cer, după ce a avut loc Răpirea, când Domnul va judeca credincioşia sfinţilor Săi, răsplătindu-i în funcţie de aceasta (2Corinteni 5:10). Răsplăţile care se vor da cu această ocazie vor stabili gradul de conducere acordat fiecărui sfânt în parte, în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos pe pământ (Luca 19:17,19). Dacă Răpirea şi venirea Domnului pentru a domni ar avea loc concomitent, nu ar mai rămâne loc pentru Scaunul de Judecată al lui Cristos.

8. Singurul mod în care Ziua Domnului poate să-l ia pe cineva prin surprindere este în maniera unui hoţ care vine noaptea (1Tesaloniceni 5:2). Totuşi Pavel afirmă limpede că ea nu îi va lua pe credincioşi prin surprindere ca un hoţ noaptea (1Tesaloniceni 5:4). Prin urmare, pe credincioşi nu-i va lua deloc prin surprindere. De ce nu? Două sunt motivele oferite:

(1) Credincioşii nu sunt copii ai nopţii, ci ai zilei (1Tesaloniceni 5:4,5).

(2) Dumnezeu nu i-a rânduit pe credincioşi la mânie (1Tesaloniceni 5:9).

9. Când are loc Răpirea, credincioşii se duc în casa Tatălui (Ioan 14:3), iar nu imediat pe pământ, cum susţin post-tribulaţioniştii.

10. Tribulaţia (Marea Strâmtorare) are un caracter eminamente iudaic, fiind denumită: necazul lui Iacob (Ieremia 30:7). Observaţi referirile de natură iudaică de la Matei 24: Iudeea (versetul 16), Sabatul (versetul 20), locul sfânt (versetul 15). Termenii aceştia nu au nimic de a face cu biserica.

11. Câteva din arhetipurile din Vechiul Testament indică şi ele că Răpirea va avea loc înainte de Marea Strâmtorare (deci pre-tribulaţionistă). Noi nu clădim doctrine pe arhetipuri, dar aceste arhetipuri sunt în acord cu concepţia pre-tribulaţionistă:

Enoh, un arhetip al bisericii, a fost strămutat înainte de a veni pe pământ apele judecăţii lui Dumnezeu, pe când Noe şi familia lui - arhetipuri ale rămăşiţei credincioase din poporul evreu - au fost păstraţi cu viaţă în timpul potopului.

Lot a fost izbăvit din Sodoma înainte ca aceasta să fi căzut sub focurile judecăţii.

Aducerea lui Isaac de către Avraam, ca să fie jertfit prefigurează aducerea de către Dumnezeu a Fiului Său ca jertfă la Calvar. Prima oară când e menţionat Isaac este atunci când a ieşit în întâmpinarea miresei sale, ca s-o aducă acasă la el. Tot aşa prima arătare a lui Cristos după înălţarea Sa va avea loc când El va veni să-şi ducă mireasa acasă, în cer.

Ilie a fost strămutat în cer înainte de a se fi dezlănţuit judecata asupra mârşavei Izabela.

12. Primele şaizeci şi nouă de săptămâni din profeţia lui Daniel (9:24-27) cuprind intervalul de la decretul lui Artaxerxes din 445 î.Cr. până la răstignirea lui Cristos. Ele nu au nimic de a face cu biserica. Atunci ce ne-ar face să credem că biserica se găseşte în a şapte-zecea săptămână, care este Perioada Marii Strâmtorări? (în realitate, Era Bisericii survine într-o paranteză ne-menţionată situată între a şaizeci şi noua şi a şapte-zecea săptămână.)

Argumente invocate de cei care combat ideea Răpirii pre-tribulaţioniste, susţinând că Răpirea va avea loc după Marea Strâmtorare

1. Făgăduinţa de la Apocalipsa 3:10 potrivit căreia - spun aceştia - sfinţii nu vor fi salvaţi de Marea Strâmtorare, ci vor fi păziţi să poată trece cu bine prin ea (comparaţi cu Ioan 17:15).

Răspuns: Cuvintele traduse prin (în engleză: keep you from, n.tr) „te voi păzi de" din acest verset au limpede sensul: „te voi ţine afară din". Prepoziţia din greacă (ek) înseamnă: „afară din". Aşadar, ideea subliniată aici nu este că biserica va fi păzită în timpul sau pe durata Tribulaţiei, ci dimpotrivă că va fi ţinută cu totul în afara ei.

Aceleaşi cuvinte sunt folosite şi la Ioan 17:15 unde Isus se roagă: „Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău." Plummer comentează aici: „După cum Cristos este Cel în Care ucenicii Lui trăiesc şi se mişcă, tot aşa cel rău este cel faţă de care sau din care Se roagă El să fie ei ţinuţi." Rugăciunea Domnului a fost ascultată: credincioşii au fost păziţi şi ţinuţi afară de sub stăpânirea Satanei, fiind strămutaţi în împărăţia Preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu.

2. În greacă textul de la Romani 5:3 sună astfel: „Tribulaţia (deci cu articolul hotărât, n.tr) lucrează răbdare."

Răspuns: Pavel nu spune că singura perioadă în care tribulaţia (deci, strâmtorarea) lucrează răbdare este perioada Tribulaţiei cunoscută sub denumirea de Marea Strâmtorare. Dimpotrivă, el argumentează clar că tribulaţiile prin care trec credincioşii în viaţa de acum dezvoltă în ei răbdarea. De asemenea, în greacă, ca de altfel în franceză şi în spaniolă, substantivele abstracte adesea poartă marca articolului hotărât, ceea ce înseamnă că traducerea: „tribulaţie" (deci, fără articol hotărât) este cea corectă.

3. Creştinilor totdeauna li s-a promis că vor trece prin tribulaţii (Ioan 16:33). Nu există motive pentru care să nu trebuiască să trecem Marea Strâmtorare - spun adepţii acestei teorii.

Răspuns: Nimeni nu neagă că „în împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe strâmtorări" (Fapte 14:22). Dar există o diferenţă uriaşă între strâmtorările de care are parte fiecare credincios şi Marea Strâmtorare prin care va trece lumea care L-a respins şi Îl respinge pe Cristos.

4. 2Tesaloniceni 1:7 arată că sfinţii nu vor dobândi odihnă până când Domnul Isus se va întoarce pe pământ la sfârşitul Marii Strâmtorări.

Răspuns: Tesalonicenii cărora le-a fost adresată această scrisoare deja au intrat în odihna lor din cer. Dar pierzarea prigonitorilor lor şi răzbunarea sfinţilor se vor manifesta lumii atunci când Domnul Isus se va întoarce cu putere şi mare slavă.

5. Potrivit textului de la Fapte 3:21, cerurile Îl vor ţine pe Domnul Isus până în vremurile restaurării tuturor lucrurilor, adică Mileniul!

Răspuns: Cuvintele acestea au fost rostite oamenilor lui Israel (versetul 4). Cât priveşte naţiunea Israel, afirmaţia este valabilă, fiind în acord cu cuvintele adresate de Mântuitorul Ierusalimului la Matei 23:29: „Nu Mă veţi mai vedea până veţi zice: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!" Asta va avea loc la sfârşitul Marii Strâmtorări. Dar biserica va fi fost deja Răpită în cer cu şapte ani mai înainte.

6. Psalmul 110:1 spune că Cristos va şedea la dreapta lui Dumnezeu până când duşmanii Lui vor fi nimiciţi. Asta se va întâmpla la sfârşitul Marii Strâmtorări.

Răspuns: La Apocalipsa 20:8,9, citim despre unii care vor fi duşmanii lui Cristos la sfârşitul Mileniului - adică mia de ani care va începe după ce s-a sfârşit Marea Strâmtorare. Dreapta lui Dumnezeu descrie, probabil, poziţia de onoare şi putere, dar şi o locaţie geografică.

7. La Tit 2:13 nădejdea binecuvântată este identică cu slăvită arătare. Prin urmare, Răpirea are loc în acelaşi timp cu Revelaţia. Aşadar, noi nu ne aşteptăm ca Răpirea să aibă loc înaintea Marii Strâmtorări, ci atunci când va veni Cristos să domnească - afirmă post-tribulaţioniştii.

Răspuns: Argumentul acesta se bazează pe o regulă din sintaxa limbii elene, numită regula lui Granville Sharp, potrivit căreia: Când două substantive legate între ele prin conjuncţia kai („şi", în greacă) sunt la acelaşi caz iar primul substantiv este articulat, iar al doilea nu este, înseamnă că al doilea substantiv se referă la aceeaşi persoană sau lucru la care se referă primul substantiv, fiind o amplificare sau o descriere a acestuia. Să dăm un exemplu: Tit 2:13 spune: „slava marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Cristos." Cuvintele „Dumnezeu" şi „Mântuitor" sunt legate prin conjuncţia „şi"; ambele sunt marcate de acelaşi caz, genitiv (slava cui? a marelui); articolul hotărât (în greacă acesta e încorporat în cuvântul „nostru") precede cuvântul „Dumnezeu", dar nu şi pe „Mântuitorul". Prin urmare, conform regulii lui Granville Sharp, cuvântul „Mântuitorul" se referă la aceeaşi persoană ca „Dumnezeu", fiind o descriere suplimentară a Sa. Desigur, asta demonstrează că Mântuitorul nostru, Isus Cristos, este Dumnezeu.

Acum în acelaşi verset se spune, în greacă: „aşteptând binecuvântata şi slăvită arătare." Astfel se afirmă că, potrivit regulii lui Sharp, binecuvântata nădejde este totuna cu slăvită arătare şi, întrucât de obicei prin „slăvită arătare" se înţelege venirea lui Cristos pentru a domni, nădejdea credinciosului nu ar fi într-o Răpire pre-tribulaţionistă, ci în venirea lui Cristos pe pământ, cu slavă.

Două răspunsuri putem da aici. Mai întâi, ca orice regulă ce se respectă, şi regula lui Granville Sharp are excepţii. Una o găsim la Luca 14:23, unde textul grec spune: „Ieşiţi la drumuri şi la garduri." Dacă regula s-ar aplica şi în acest caz, ar însemna că drumurile sunt identice cu gardurile! O a doua excepţie o găsim la Efeseni 2:20: „temelia apostolilor şi a profeţilor." Nici un cercetător atent al Scripturilor nu se va încumeta să afirme că apostolii şi profeţii sunt identici!

Dar chiar şi dacă am admite că binecuvântata nădejde este totuna cu slăvită arătare, ce ne-ar împiedica să privim Răpirea ca slăvită arătare a lui Cristos pentru biserica Sa, în timp ce Revelaţia este slăvită Sa arătare pentru lume? Cuvintele apokalupsis (revelaţie) şi ephiphaneia (strălucire sau arătare) se pot referi şi la Răpire, şi la venirea lui Cristos pentru a domni.

8. Alte texte biblice din care reiese că nădejdea credinciosului echivalează cu venirea lui Cristos pentru a domni sunt: 1Corinteni 1:7;1Timotei 6:14;2Timotei 4:8;1Petru 1:7,13;1Petru 4:13.

Răspuns: Cuvintele: „revelaţie" şi „arătare" din aceste texte se aplică atât la venirea lui Cristos pentru sfinţii Săi, cât şi la venirea Sa cu sfinţii Săi. Mai întâi, El Se descopere şi Se arată bisericii, apoi lumii.

Dar chiar şi dacă toate aceste versete citate mai sus s-ar referi la venirea lui Cristos pentru a domni, ar trebui să fie clar că nădejdea credinciosului cuprinde toate binecuvântările privitoare la viitorul profetic. Noi aşteptăm cu bucurie Răpirea, venirea lui Cristos pentru a domni, Mileniul şi starea eternă.

9. În mod tradiţional, nădejdea bisericii nu a fost în Răpirea bisericii înainte de Marea Strâmtorare. Acest (fenomen) a început abia în urmă cu 160 de ani, ca urmare a învăţăturilor lui J. N. Darby.

Răspuns: Biserica din timpul Noului Testament aştepta pe Fiul lui Dumnezeu din cer. Sfinţii nu ştiau când va veni El; prin urmare, ei L-au aşteptat în orice clipă.

Argumentele îndreptate împotriva unei învăţături pe care a propagat-o sau nu a propagat-o cineva se numesc ad hominem („la persoană") şi sunt considerate ne-relevante pentru discutarea chestiunii în cauză. Întrebarea care se pune este alta: „Ce ne învaţă Scriptura?", iar nu „Ce ne învaţă cutare sau cutare persoană?"

10. Ultima trâmbiţă din lCorinteni 15:52 şi trâmbiţa lui Dumnezeu (1Tesaloniceni 4:16) sunt legate de Răpire, fiind identice cu trâmbiţa a şaptea de la Apocalipsa 11:15. Întrucât trâmbiţa a şaptea răsună la sfârşitul Marii Strâmtorări, când „împărăţiile lumii acesteia au ajuns împărăţia Domnului nostru şi ale Cristosului Său," înseamnă că întoarcerea trebuie să aibă loc după Marea Strâmtorare.

Răspuns: Aceste trâmbiţe nu sunt deloc identice. „Ultima trâmbiţă" este identică cu „trâmbiţa lui Dumnezeu", proclamând Răpirea şi semnalând învierea credincioşilor şi strămutarea acestora în casa Tatălui. Este „ultima trâmbiţă" pentru biserică. A şaptea trâmbiţă de la Apocalipsa 11:15 este ultima dintr-o serie de judecăţi ce vor avea loc în Marea Strâmtorare. Este ultima trâmbiţă pentru Israelul necredincios

şi pentru Neamurile necredincioase. „Ultima trâmbiţă" de la 1 Corinteni 15:52, numită şi „trâmbiţa lui Dumnezeu" (1Tesaloniceni 4:16) are loc înainte de Marea Strâmtorare. Trâmbiţa a şaptea are loc la sfârşitul Marii Strâmtorări.

11. „Prima înviere de la Apocalipsa 20:4,5 are loc la sfârşitul Marii Strâmtorări, nu cu şapte ani mai înainte, cum spun pre-tribulaţioniştii".

Răspuns: Prima înviere nu este un eveniment izolat, ci o serie de evenimente, care a început cu învierea lui Cristos (1Corinteni 15:23). Etapa următoare din această serie o va constitui învierea credincioşilor, de la Răpire, Etapa a treia va fi învierea sfinţilor din Marea Strâmtorare, când va reveni Cristos pe pământ (Apocalipsa 20:4,5). Cu alte cuvinte, prima înviere cuprinde învierea lui Cristos şi a tuturor credincioşilor adevăraţi, indiferent când vor fi înviaţi aceştia. Toţi necredincioşii vor fi înviaţi la sfârşitul Mileniului, când vor trebui să se înfăţişeze în faţa Marelui Tron Alb (Apocalipsa 20:11-15).

12. La Matei 13:24-30 grâul şi neghina cresc împreună până la sfârşitul veacului, adică, până la sfârşitul Marii Strâmtorări.

Răspuns: Da, e adevărat, dar aceasta este o pildă care se referă la împărăţia cerurilor, şi nu la biserică. Vor exista oameni autentici, cât şi falşi, în împărăţie, până la sfârşitul Marii Strâmtorări.

13. Răpirea nu poate fi un secret, deoarece se spune că se va auzi un strigăt, glasul arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu (1Tesaloniceni 4:16).

Răspuns: Învăţătura potrivit căreia Răpirea va fi un secret se bazează pe faptul că va avea loc într-o clipeală de ochi (1Corinteni 15:52). Cu alte cuvinte, ea va avea loc, se va încheia înainte ca lumea să prindă de veste sau să ştie ce s-a întâmplat.

14. George Muller, Samuel Tregelles, Oswald Smith şi alte personalităţi marcante au aderat la concepţia post-tribulaţionistă.

Răspuns: Argumentul acesta nu dovedeşte nimic. Au fost oameni mari care au aderat fie la una, fie la cealaltă din concepţii.

15. Majoritatea trimiterilor din Noul Testament la venirea lui Cristos se referă la venirea Sa pentru a domni.

Răspuns: Asta nu neagă adevărul Răpirii. Doar pentru că există mai multe trimiteri la cer, decât la iad în Noul Testament nu înseamnă că nu există iad.

16. Biserica nu va îndura mânia lui Dumnezeu în timpul Marii Strâmtorări, dar va îndura mânia lui Anticrist sau mânia Satanei.

Răspuns: De şase ori în cartea Apocalipsa mânia din timpul Marii Strâmtorări este identificată cu mânia lui Dumnezeu:

„Apoi a urmat un alt înger, al treilea, zicând cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei şi primeşte un semn pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat ne-amestecat în paharul mâniei Lui; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. (Apocalipsa 14:9,10).

„Şi îngerul şi-a aruncat secera pe pământ, a cules via pământului şi a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu" (Apocalipsa 14:19).

„Apoi am văzut în cer un alt semn mare şi minunat: şapte îngeri care aveau şapte nenorociri, cele din urmă, căci cu ele s-a sfârşit mânia lui Dumnezeu" (Apocalipsa 15:1).

„Şi una din cele patru făpturi vii a dat celor şapte îngeri şapte potire de aur, pline cu mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor" (Apocalipsa 15:7).

„Şi am auzit un glas puternic, care venea din templu şi care zicea celor şapte îngeri: «Duceţi-vă şi vărsaţi pe pământ cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu.»" (Apocalipsa 16:1).

„Cetatea cea mare a fost împărţită în trei părţi, şi cetăţile naţiunilor s-au prăbuşit. Şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Iui"(Apocalipsa 16:19).

17. Când Isus spune: „Eu vin curând" (Apocalipsa 22:7,12,20), asta nu înseamnă în orice clipă, ci, mai degrabă, faptul că venirea Lui va fi deodată.

Răspuns: Este un punct discutabil. Chiar dacă înseamnă „deodată" sau „subit", există versete ca cel de la Evrei 10:37, care spune: „încă puţin, foarte puţin, şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia."

18. Reţinătorul de la 2Tesaloniceni 2:6-8 nu este Duhul Sfânt, ci guvernul roman sau puterea lui Dumnezeu.

Răspuns: A fost discutat în cadrul notelor asupra acestui pasaj.

19. Venirea lui Cristos nu putea fi privită ca iminentă în epoca apostolică, deoarece atât Petru, cât şi Pavel ştiau că vor muri (Ioan 21:18,19;2Petru 1:14,l5;2Timotei 4:6).

Răspuns: Pavel spune uneori despre sine că va fi în viaţă la întoarcerea Domnului (1Tesaloniceni 4:15), iar alteori se include în categoria credincioşilor care vor muri şi vor fi înviaţi (Filipeni 3:10,11). Aceasta e atitudinea corectă pe care ar trebui s-o avem cu toţii. Ne aşteptăm ca Domnul să vină în timpul vieţii noastre, dar ne dăm seama că s-ar putea să murim înainte de a fi avut loc Răpirea.

Petru credea că sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape (1Petru 4:7) şi îi condamna pe batjocoritorii care negau venirea Domnului, spunând că „toate rămân aşa cum erau de la începutul creaţiei" (2Petru 3:4).

20. Venirea Domnului nu poate avea loc în orice clipă, întrucât evanghelia trebuie vestită în toată lumea înainte ca să poată veni El (Matei 24:14).

Răspuns: Asta se referă la evanghelia împărăţiei (versetul 14), care va fi vestită în toată lumea în timpul Marii Strâmtorări. Clauzele acestei evangheliii sunt: „Crede în Domnul Isus Cristos şi vei fi mântuit iar când va veni Cristos, vei intra în Mileniu împreună cu El." Este aceeaşi cale a mântuirii pe care o predicăm şi noi, cu deosebirea că a noastră are ca punct viitor de referinţă Răpirea. Cu alte cuvinte, noi spunem: „Crede în Domnul Isus Cristos şi vei fi mântuit iar când va veni Isus, vei merge în casa Tatălui, împreună cu El."

21. Pasaje cum sunt cele de la Matei 28:19,20 şi Fapte 1:8 arată evanghelia ca fiind vestită „către toate naţiunile" şi „până la marginile pământului". Prin urmare, nu era posibil ca Domnul să vină în timpul vieţii apostolilor.

Răspuns: La Coloseni 1:6,23, Pavel afirmă că „toată lumea" şi „orice făptură de sub cer" a auzit evanghelia. La Romani 10:18, se spune că evanghelia a fost vestită până la marginile lumii. Desigur, suntem conştienţi că aceste pasaje se referă la lumea cunoscută până în acel timp, adică la ţările din jurul bazinului Mării Mediterane.

22. Planurile misionare pe termen lung ale apostolului Pavel, aşa cum ne sunt ele redate la Fapte 18:21;Fapte 23:11;Romani 15:22-25,30,21, arată că el nu se aştepta ca Domnul să vină în viitorul apropiat.

Răspuns: Planurile lui Pavel au fost întocmite în funcţie de voia lui Dumnezeu (Fapte 18:21;Romani 1:10;1Corinteni 4:19). El muncea ca şi când Domnul nu S-ar fi întors în timpul vieţii sale, dar aştepta şi veghea ca şi când El Se putea întoarce în orice clipă.

23. Pavel s-a referit la vremurile primejdioase din vremea de pe urmă (1Timotei 4:1-3;2Timotei 3:1-5). Or, asta presupune trecerea unei perioade îndelungate de timp, în care Domnul nu va veni.

Răspuns: Tot Pavel a spus că taina fărădelegii a şi început să lucreze (2Tesaloniceni 2:7) iar Ioan a spus că este „ceasul de pe urmă" în vremea sa (1Ioan 2:18). Oamenii aceştia nu au văzut nici o problemă la acest capitol, care să facă un impediment din nădejdea într-o iminentă întoarcere a lui Cristos.

24. Parabole cum sunt cea de la Matei 25:14-30 şi Luca 19:11-27 presupun scurgerea unei perioade îndelungate de timp până la întoarcerea Domnului. Prin urmare, primii credincioşi nu se puteau aştepta ca Domnul să vină în orice clipă.

Răspuns: După câte se pare, primii credincioşi nu-şi întemeiau doctrina pe parabole, întrucât ei aşteptau Răpirea! (1Tesaloniceni 1:10). Dar şi fără acest argument, „timpul îndelungat" de la Matei 25:19 este prea nedefinit pentru a exclude ideea iminenţei venirii Domnului. Parabola din Luca ne învaţă că împărăţia nu se va arăta imediat (Luca 19:11), dar asta nu împiedică Răpirea bisericii în orice clipă.

Apostolul nu le doreşte sfinţilor să aibă parte de faimă, avere sau plăceri, ci har şi pace.

Harul ne asigură învrednicirea pentru tot ce se află în hotarele voii lui Dumnezeu iar pacea ne dă seninătate în orice împrejurări. Ce altceva şi-ar mai putea dori cineva pentru el sau pentru alţii?

Harul şi pacea sunt de la Dumnezeu Tatăl nostru şi de la Domnul Isus Cristos. Harul precede pacea; noi trebuie să cunoaştem harul lui Dumnezeu înainte de a putea trăi experienţa păcii Sale. Prin faptul că Pavel spune de la Dumnezeu Tatăl nostru şi de la Domnul Isus Cristos el arată că ei sunt împreună izvoarele acestor binecuvântări, subliniind de asemenea egalitatea dintre Tatăl şi Fiul.

Scrisoarea începe cu mulţumiri pentru sfinţi. Citind aceste rânduri nu putem să nu auzim bătaia inimii adevăratului slujitor al lui Cristos, care se bucură pentru, preaiubiţii lui copii spirituali. Apostolul consideră că are datoria permanentă înaintea lui Dumnezeu de a mulţumi, o datorie ce decurge din credinţa şi dragostea creştinilor.

Credinţa lor făcea paşi uriaşi înainte, fiecare din ei dovedind tot mai multă dragoste faţă de alţii. Acesta era răspunsul la rugăciunea apostolului (1Tesaloniceni 3:10,12).

Observaţi ordinea: mai întâi: credinţa, apoi dragostea. „Credinţa ne pune în legătură cu izvorul etern de iubire în Dumnezeu însuşi" scrie C. H. Mackintosh, „şi consecinţa care decurge în mod necesar din aceasta este faptul că inimile noastre sunt umplute cu dragoste pentru toţi care sunt ai Lui."

Progresul lor spiritual i-a făcut pe Pavel şi pe asociaţii lui să se laude cu privire la ei în alte biserici ale lui Dumnezeu. Ei au rămas statornici şi plini de credinţă, în pofida prigoanelor pe care le îndurau.

Răbdarea de aici înseamnă statornicie sau perseverenţa.

Faptul că ei rămâneau tari, în pofida prigoanelor şi suferinţelor prin care treceau, era o dovadă despre dreapta judecată a lui Dumnezeu. El îi sprijinea, îi întărea şi îi încuraja. Dacă ei nu ar fi primit puterea Sa divină, niciodată nu ar fi putut demonstra atâta răbdare şi credinţă în suferinţele îndurate pentru Cristos.

Eroismul cu care îndurau ei aceste suferinţe i-a dovedit vrednici de împărăţia lui Dumnezeu. Versetul nu sugerează că ei ar avea vreun merit personal care să-i îndreptăţească să intre în împărăţie, căci acolo se intră doar prin meritele lui Cristos. Dar cei care suferă aici din pricina împărăţiei demonstrează că se numără printre cei ce vor domni cu El în ziua aceea (Romani 8:17;2Timotei 2:12).

E. W. Rogers comentează pe marginea sintagmei: ca să fiţi socotiţi vrednici de împărăţia lui Dumnezeu:

„Aceasta are de a face cu responsabilitatea umană. În ce priveşte suveranitatea divină, noi am fost făcuţi adecvaţi pentru a fi părtaşi ai moştenirii sfinţilor în lumină, şi acest caracter adecvat se datorează exclusiv asocierii noastre cu Cristos în moartea şi învierea Sa. Noi suntem îmbrăcaţi cu har în Preaiubitul, cu totul independent de orice lucru din noi înşine, fie înainte de a fi fost mântuiţi, fie după mântuire. Dar Dumnezeu îngăduie ca ai Săi să treacă prin prigoane şi încercări, pentru a dezvolta în ei acele calităţi de o inestimabilă valoare morală, care îi vor face: „cetăţeni vrednici" ai acelei împărăţii.

Unii dintre apostoli s-au bucurat că au fost socotiţi vrednici să sufere pentru numele lui Isus. Rugăciunea lui Pavel pentru tesaloniceni ca Dumnezeu să-i socotească vrednici de chemarea lor nu are, în mod absolut sigur, nimic de a face cu necesitatea de a adăuga nimic la lucrarea deja săvârşită de Cristos. Crucea îl face pe credincios vrednic de poziţia pe care o ocupă acesta în împărăţie, dar răbdarea şi credinţa

în strâmtorări îl dovedesc pe un asemenea credincios vrednic din punct de vedere moral de această împărăţie. Printre membrii oricărei societăţi omeneşti există şi o categorie de oameni discreditaţi. Or, Pavel se roagă ca între sfinţi să nu fie aşa.

Acţiunea dreaptă a lui Dumnezeu este văzută în două moduri: în pedeapsa aplicată persecutorilor şi în odihna dăruită celor persecutaţi, cum arată şi Williams:

„Acţiunea lui Dumnezeu de a le îngădui copiilor Săi să fie persecutaţi, precum şi faptul că permite existenţa persecutorilor, a avut un scop dublu: mai întâi, să pună la încercare vrednicia oamenilor Săi de a guverna (versetul 5); şi în al doilea rând, să scoată în evidenţă vrednicia persecutorilor lor de a fi judecaţi.

După cum Dumnezeu îi va judeca pe duşmanii oamenilor Săi, tot aşa El îi va răsplăti cu odihnă pe cei ce suferă din pricina Lui.

Nu trebuie să conchidem din versetul 7 că sfinţii care suferă nu vor avea parte de uşurare şi scutire de încercări până când se va întoarce Cristos din cer înconjurat de flăcări de foc. Când moare, credinciosul capătă odihnă. Iar credincioşii aflaţi în viaţă la Răpire se vor bucura de eliberare de toate încordările. Ceea ce spune însă versetul de faţă este că atunci când Domnul îşi va turna judecata asupra vrăjmaşilor Săi, lumea va vedea că sfinţii au parte de odihnă.

Vremea judecăţii drepte a lui Dumnezeu va fi la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui. Venirea Sa cuprinde, pe de o parte, judecata celor răi, iar pe de alta, odihnă pentru credincioşi. La care din etapele venirii lui Cristos se referă acest verset? Este limpede că e etapa a treia - manifestarea venirii Sale, când El se va întoarce cu sfinţii Săi pe pământ.

E posibil ca flacăra de foc să se refere la Şechina, adică norul de foc ce simbolizează prezenţa lui Dumnezeu (Exod 16:10). Sau ar putea fi o imagine a judecăţii de foc ce urmează să se dezlănţuie (Psalmul 50:3;Isaia 66:15). Probabil varianta a doua este cea valabilă.

Când Dumnezeu aduce răzbunare El nu este vindictiv, ci aduce peste oameni exact ceea ce merită. Nu avem aici ideea de a „se achita", ci mai degrabă declanşarea pedepsei pe care o reclamă caracterul Său sfânt şi drept. Dumnezeu nu doreşte moartea păcătosului, nu găseşte nici o plăcere în ea (Ezechel 18:32).

Pavel descrie cele două categorii de oameni marcaţi pentru a avea parte de pedeapsă:

1. Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu - cei ce au respins cunoştinţa adevăratului Dumnezeu aşa cum ne este ea revelată în creaţie şi în conştiinţa omului (Romani 1,2). E posibil ca aceştia să nu fi auzit niciodată evanghelia.

2. Cei care nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus Cristos - cei care au auzit evanghelia, dar au respins-o. Evanghelia nu este doar o declaraţie de fapte care trebuiesc crezute, ci o Persoană care trebuie ascultată. Credinţa în sensul nou-testamental presupune ascultare.

Ei vor fi pedepsiţi. Un dumnezeu care nu pedepseşte păcatul nu este dumnezeu. Ideea potrivit căreia un Dumnezeu al iubirii nu poate pedepsi păcatul trece cu vederea cealaltă latură a caracterului Său: faptul că Dumnezeu mai este şi sfânt şi că trebuie să împlinească cerinţele drepte ale moralei.

Natura pedepsei este definită aici drept: distrugere veşnică. Termenul tradus prin „veşnică" sau „eternă" (aionios) e folosit de şaptezeci de ori în Noul Testament. De trei ori are sensul de „perioade de timp cu durată limitată" (Romani 16:25;2Timotei 1:9;Tit 1:2). În celelalte cazuri, el înseamnă etern sau fără sfârşit. La Romani 16:26 e folosit pentru a reda sensul existenţei nelimitate a lui Dumnezeu.

Distrugerea (sau pierzarea) nu înseamnă anihilare, ci pierderea bunăstării sau ruinarea în ce priveşte scopul existenţei. Burdufurile de vin descrise de Domnul la Luca 5:37 au fost „distruse" (termenul din greacă are aceeaşi rădăcină ca cea din textul actual). Ele nu au încetat să existe, ci au fost stricate, nemaiputând fi de folos.

Pasajul acesta e citat adesea de adepţii teoriei post-tribulaţioniste în sprijinul poziţiei adoptate de ei. Astfel ei susţin că credincioşii nu vor obţine odihnă şi că prigonitorii lor nu vor fi pedepsiţi până când nu se va întoarce Cristos să domnească, acest moment fiind în concepţia lor la sfârşitul Marii Strâmtorări. Prin urmare, spun ei, nădejdea credincioşilor este în Răpirea post-tribulaţionistă, adică cea care va avea loc după Marea Strâmtorare.

Dar ei au scăpat din vedere faptul că tesalonicenii cărora le-a fost scrisă această epistolă au murit cu toţii, bucurându-se deja de odihna lor cu Domnul în cer. Tot aşa, prigonitorii lor au murit şi ei, cu toţii, suferind deja în Hades.

Atunci de ce pare Pavel să spună că aceste condiţii nu vor avea loc până la revenirea lui Cristos cu putere şi mare slavă? Motivul este că atunci se vor manifesta pe faţă aceste condiţii lumii întregi. Atunci va vedea lumea că tesalonicenii au avut dreptate şi că prigonitorii lor au greşit. Sfinţii vor fi văzuţi bucurându-se de odihnă, când se va întoarce Cristos în slavă. Distrugerea duşmanilor de către Domnul la sfârşitul Marii Strâmtorări va fi o demonstraţie publică a pierzării tuturor celor care i-au necăjit şi chinuit pe oamenii lui Dumnezeu în toate timpurile.

E bine să ne amintim aici că venirea lui Cristos pentru a domni este un timp al manifestării. Ceea ce a fost adevărat din totdeauna va fi descoperit atunci, ca toată lumea să vadă. Nu tot aşa este în cazul Răpirii.

Pedepsirea celor răi include şi alungarea din prezenţa Domnului şi de la slava puterii Lui. A pieri fără El înseamnă a fi fără El pe veci.

Venirea Lui va fi un timp de slavă pentru Domnul şi de uimire pentru spectatori.

El va fi preamărit în sfinţii Lui, adică El va fi onorat pentru ceea ce a făcut prin ei. Mântuirea lor, sfinţirea şi glorificarea lor vor constitui tot atâtea omagii aduse harului Lui nespus de mare şi puterii Lui.

El va fi admirat între toţi cei ce cred (atât manuscrisele cele mai vechi, cât şi manuscrisele majoritare conţin cuvintele: „care au crezut", aceasta fiind, negreşit, varianta corectă). Spectatori uluiţi vor privi şi vor vedea ce a putut El face cu fiinţe omeneşti atât de ne-promiţătoare!

Acest eveniment îi va cuprinde şi pe credincioşii tesaloniceni, pentru că ei au primit şi au crezut mărturia apostolilor. Ei se vor împărtăşi din slava şi triumful acelei Zile adică Ziua Descoperirii lui Isus Cristos.

În chip de recapitulare, am putea parafraza versetele 5-10 în felul următor: „Răbdarea voastră în mijlocul strâmtorărilor este foarte remarcabilă. Prin toate acestea, Dumnezeu îşi aduce la îndeplinire planurile Sale neprihănite. Faptul că voi îndurați cu răbdare persecuţiile dovedeşte că sunteţi din ceata celor care se vor împărtăşi din gloriile lui Cristos, când va veni El să domnească. Pe de o parte, Dumnezeu îşi va revărsa judecata peste cei care vă pricinuiesc acum necazuri. Pe de altă parte, Dumnezeu vă va da odihnă, vouă care sunteţi necăjiţi acum, împreună cu noi - Pavel, Silvan şi Timotei. El îi va judeca pe duşmanii voştri, când va veni din cer cu executanţii îngereşti ai puterii Sale, în flacără de foc, pedepsindu-i pe cei ce L-au ignorat cu bună ştiinţă pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă, cu bună ştiinţă, de evanghelie. Aceştia vor suferi pierzarea veşnică, chiar alungarea de la faţa Domnului şi de la desfăşurarea puterii Sale, când se va întoarce El să fie proslăvit în toţi credincioşii - între care desigur vă număraţi şi voi, pentru că aţi crezut într-adevăr mesajul evangheliei pe care vi l-am predicat.”

În versetele anterioare, apostolul a descris glorioasa chemare a sfinţilor. Ei au fost chemaţi să sufere prigoane, care, la rândul lor, îi fac potriviţi pentru a ocupa funcţii de conducere în cadrul împărăţiei. Acum el se roagă ca, între timp, viaţa lor să fie socotită vrednică de o chemare atât de înaltă şi ca puterea măreaţă a lui Dumnezeu să-i învrednicească să asculte de orice impuls de a face bine şi de a duce la bun sfârşit toate sarcinile pe care şi le-au asumat cu credinţă.

Rezultatul va fi dublu: Mai întâi, numele Domnului nostru Isus Cristos va fi proslăvit în ei. Asta înseamnă că ei Îl vor prezenta lumii cum se cuvine, aducându-l astfel slavă. Apoi şi ei vor fi proslăviţi în El. Asocierea lor cu El, Capul lor, le va aduce onoarea, ca mădulare ale Trupului Său.

Capitolul 1 se încheie cu atenţionarea că la această rugăciune se poate primi răspuns numai potrivit cu harul Dumnezeului nostru şi al Domnului Isus Cristos. Astfel apostolul îşi încheie minunata explicaţie a sensului şi urmărilor suferinţei în viaţa credinciosului. Imaginaţi-vă cât de încurajaţi au fost tesalonicenii când au citit acest mesaj plin de asigurare!

Pavel îşi propune acum să îndrepte concepţia greşită care s-a ivit în minţile sfinţilor cu privire la venirea Domnului Isus Cristos şi la Ziua Domnului. Sfinţii sufereau prigoane atât de cumplite încât puţin mai lipsea ca să înceapă să creadă că se află deja în prima parte a Zilei Domnului, adică în Marea Strâmtorare. În plus, circulau zvonuri că însuşi apostolul credea şi propovăduia că Ziua Domnului ar fi sosit deja! Negreşit, Pavel trebuia să pună lucrurile la punct!

În versetul 1 se ridică o întrebare extraordinar de importantă, cu privire la cuvintele folosite de Pavel: Cât priveşte (huper în greacă).

Problema se pune dacă el îi roagă pe sfinţi „în legătură cu” venirea Domnului nostru, sau „prin" venirea Domnului nostru. Dacă primul sens este cel corect, atunci pasajul pare să ne înveţe că Răpirea şi Ziua Domnului sunt unul şi acelaşi eveniment, întrucât versetele care urmează în mod cert se ocupă de Ziua Domnului. Dacă însă sensul al doilea este cel valabil, atunci înseamnă că Pavel face apel către ei pe baza Răpirii anterioare, în sensul că ei nu trebuie să creadă că se află în Ziua Domnului. Chestiunea este discutabilă. Noi suntem de acord cu William Kelly, care adoptă a doua variantă:

Se recurge la mângâierea venirii Domnului ca motiv şi mijloc de contracarare a neliniştii create de prezentarea falsă, potrivit căreia ziua Domnului ar fi sosit deja. În înţelegerea noastră, Pavel spune: „Eu apelez la voi pe baza Răpirii, ca să nu vă temeţi că sunteţi deja în Ziua Domnului. Căci mai întâi trebuie să aibă loc Răpirea. Atunci voi veţi fi duşi acasă, în cer, şi veţi scăpa de ororile Zilei Domnului.”

Sintagma: venirea Domnului nostru Isus Cristos şi strângerea noastră laolaltă cu El pare să se refere fără nici un dubiu la Răpire, adică la acel timp când noi vom fi adunaţi pentru a-L întâmpina în văzduh.

Trebuie să ne fie limpede că Răpirea nu este totuna cu Ziua Domnului. Tesalonicenii nu se îngrijorau că Domnul ar fi venit deja, căci ei ştiau că nu a venit. Dar ei se îngrijorau ca nu cumva Ziua Domnului să fi început. Intensele prigoane îndurate de ei i-au făcut să creadă că se află deja în Marea Strâmtorare - prima etapă a Zilei Domnului.

Circulau tot felul de zvonuri, că însuşi Pavel ar fi spus că Ziua Domnului a şi sosit deja. Dar, ca mai toate zvonurile, erau denaturate. Potrivit versiunii răspândite de unii, Pavel ar fi primit informaţia aceasta prin duh, adică printr-o revelaţie specială. Alţii afirmau însă că vestea ar fi parvenit prin cuvânt, adică faptul că apostolul ar fi propovăduit în public că Marea Strâmtorare a şi început deja.

Cei mai mulţi cred că cuvintele: prin scrisoare ca venind de la noi se referă la o scrisoare măsluită să pară că ar fi fost expediată de Pavel, în care el ar fi spus că Ziua Domnului a început. Sintagma: ca venind de la noi trebuie asociată probabil cu termenii: duh, cuvânt şi scrisoare. Nici una din aceste surse nu era vrednică de încredere.

Conform versiunilor K.JV şi NKJV (care urmează îndeaproape textul majorităţii manuscriselor), sfinţii se temeau că ziua lui Cristos a venit. Ziua lui Cristos şi alte sintagme asemănătoare ne îndreaptă privirile spre Răpire şi spre Scaunul de Judecată al lui Cristos (1Corinteni 1:8;1Corinteni5:5;2Corinteni 1:14;Filipeni 1:6,10;Filipeni2:15,16).

Dar tesalonicenii nu se temeau că Ziua lui Cristos era aproape, pentru că asta ar fi însemnat uşurarea de suferinţele lor. Cei mai mulţi pre-tribulaţionişti preferă textul ediţiei RV: „ziua Domnului este acum prezentă."

„Domnul" (Kurios) este varianta critică. Varianta tradiţională Cristos din ediţia KJV şi NKJV nu este (ca alteori) slab sprijinită; aici este varianta majoritară. Unii învăţaţi cred că sintagma: „Ziua lui Cristos" se referă la perioada finală de prigoane, care nu poate începe decât după ce a fost descoperit omul păcatului. Unii dintre tesaloniceni credeau, eronat, că această perioadă a şi început. Legând această perioadă de un eveniment situat după Răpire, Pavel infirmă convingător această idee.

Cititorii scrisorii lui Pavel se temeau că mânia Zilei lui Dumnezeu a început.

Acum apostolul explică de ce ei nu puteau fi în Ziua aceea, pentru că anumite evenimente trebuie să preceadă acea zi. Evenimentele acestea vor începe după Răpire.

Mai întâi de toate, va fi lepădarea de credinţă sau apostazia (unii teologi, cum ar fi J. Dwight Pentecost, traduc termenul apostasia „plecare", crezând că se referă chiar la Răpire. Dacă argumentul acesta este valabil, atunci e un verset care demonstrează incontestabil că Răpirea va avea loc înainte de Marea Strâmtorare). Ce înseamnă aceasta? Nu putem presupune decât că se referă la o abandonare globală a

creştinismului, o respingere făţişă a credinţei creştine.

Apoi se va ivi un mare personaj mondial. Cât .priveşte caracterul lui, el este omul păcatului sau al fărădelegii, („păcat" în varianta tradiţională şi în textul majoritar; „fărădelege" în varianta critică) adică însuşi întruchiparea păcatului şi răzvrătirii. Cât despre destinul lui, el este fiul pierzării; el este sortit judecăţii eterne.

Scripturile conţin multe descrieri ale unor personaje importante care se vor ivi în timpul Marii Strâmtorări şi este greu să ştim în ce situaţie mai multe nume se aplică la una şi aceeaşi persoană. Unii comentatori cred că omul păcatului va fi un Anticrist evreu. Alţii propovăduiesc că el va fi dintre Neamuri, devenind căpetenia imperiului roman reînviat. Iată numele unora dintre marii dregători din vremea de pe urmă:

- omul păcatului şi fiul pierzării (2Tesaloniceni 2:3).

- Anticrist (1Ioan 2:18)

- cornul mic (Daniel 7:8,24b-26)

- regele cu trăsături fioroase (Daniel 9:26)

- regele care va face ce va voi (Daniel 11:36)

- păstorul netrebnic (Zaharia 11:17)

- fiara care iese din mare (Apocalipsa 13:1-10)

- fiara care iese din pământ (Apocalipsa 13:11-17)

- fiara stacojie cu şapte capete şi zece coarne (Apocalipsa 17:4,8-14)

- regele din nord (Daniel 11:6)

- regele din sud (Daniel 11:40)

- profetul fals (Apocalipsa 19:20;20:10)

- Gog, ţara lui Magog (Ezechel 38:2-39:11) (a nu se confunda cu Gog din Apocalipsa 20:8, care se ridică după Mileniu)

- cel ce vine în numele său propriu (Ioan 5:43).

Omul păcatului a primit o mare varietate de identificări, care de care mai ciudate, de-a lungul timpului. Astfel el a fost identificat cu biserica romano-catolică, cu Papa, cu imperiul roman, cu forma finală a creştinătăţii apostate, cu Iuda reîncarnat, cu Nero reîncarnat, cu statul evreu, cu Mohamed, cu Luter, cu Napoleon, cu Mussolini şi cu întruparea lui Satan.

El se va opune cu violenţă tuturor formelor de închinare divină şi se va întrona în templul lui Dumnezeu de la Ierusalim. Această descriere îl identifică în mod limpede ca fiind Anticristul, cel ce se opune lui Cristos şi se aşează în locul lui Cristos (în limba greacă, prepoziţia (aici un prefix) anti are şi sensul de „împotriva" şi „în loc de". Ambele sensuri se potrivesc cu Anticrist).

Daniel 9:27 şi Matei 24:15 arată că această acţiune blasfemiatoare a lui Anticrist va avea loc la mijlocul Marii Strâmtorări. Cei care refuză să i se închine vor fi persecutaţi şi mulţi vor fi martirizaţi.

Pavel le aminteşte tesalonicenilor că le-a spus aceste lucruri când era încă la ei. Dar, în contextul învăţăturilor contradictorii ce li s-au dat, care păreau să descrie cu exactitate prigoanele aprige prin care treceau, ei au uitat ce le spusese apostolul. Cu toţii avem tendinţa de a uita şi trebuie să ni se reamintească mereu marile adevăruri ale credinţei.

Ei ştiau ce oprea manifestarea deplină şi deschisă a acestui om al păcatului şi ce avea să-l reţină în continuare până la vremea rânduită.

Cu asta ajungem la a treia mare întrebare fără răspuns din acest capitol. Prima este: „Ce este apostazia?" A doua este: „Cine este omul păcatului?" A treia este: „Ce sau cine este cel care împiedică?"

În prima parte a versetului 6, cel care împiedică este descris în mod impersonal: ce-l opreşte. Dar apoi în versetul 7 vedem că este o persoană - Cel care reţine în prezent (textul grec conţine articolul neutru şi participiul în versetul 6 iar în versetul 7 articol masculin şi participiu). E. W. Rogers arată limpede:

„Este Ceva şi Cineva care cu deliberare, intenţionat şi cu bună-ştiinţă o ţine în frâu cu scopul de a se asigura că Omul Fărădelegii este descoperit la timpul potrivit.”

Redăm mai jos şapte din cele mai răspândite concepţii privitoare la identitatea celui care reţine:

(1) imperiul roman;

(2) statul evreu;

(3) Satan;

(4) principiul ordinii şi legalităţii, aşa cum se găseşte acesta în conceptul de guvernare umană;

(5) Dumnezeu;

(6) Duhul Sfânt;

(7) biserica adevărată, în care locuieşte Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt, locuind în biserică şi în creştinul individual, pare să corespundă cel mai adecvat descrierii celui care reţine. După cum cel ce reţine este descris atât ca Ceva, cât şi ca Cineva, în capitolul de faţă, tot aşa este prezentat Duhul la Ioan 14:26;Ioan 15:26;Ioan 16:8,13,14, atât la genul neutru (Duhul Sfânt), cât la genul masculin (El) (Duhul Sfânt este redat aici la neutru din raţiuni pur gramaticale (substantivul pneuma este neutru). Se foloseşte genul masculin pentru sublinierea personalităţii Sale). Încă din Geneza 6:3, Duhul Sfânt este prezentat în legătură cu restrângerea răului. Apoi, mai târziu, El este văzut în acelaşi rol la Isaia 59:19b, Ioan 16:7-11 şi 1Ioan 4:4.

Prin însuşi faptul că Duhul locuieşte în credincioşi, aceştia pot fi sarea pământului (Matei 5:13) şi lumina lumii (Matei 5:14). Sarea este un element care conservă, dar, în acelaşi timp, împiedică răspândirea stricăciunii. Lumina risipeşte întunericul, acea sferă în care oamenilor le place să facă faptele lor rele (Ioan 3:19). Când Duhul Sfânt va părăsi acest pământ, ca Locuitor permanent al bisericii (1Corinteni 3:16) şi al credincioşilor individuali (1Corinteni 6:19), va dispare şi acea forţă de reţinere sau împiedicare a fărădelegii.

Chiar pe când scria Pavel aceste cuvinte, taina fărădelegii începuse să lucreze. Prin asta înţelegem că un groaznic duh de neascultare faţă de Dumnezeu clocotea dedesubt, acţionând sub formă de taină, nu în sensul că ar fi fost misterios, ci doar că nu se arătase încă pe faţă, fiind încă în faza embrionară.

Ce a împiedicat deplina manifestare a acelui duh? Noi credem că prezenţa Duhului Sfânt, locuind în biserică şi în fiecare credincios, a constituit această forţă restrictivă. El va continua să exercite această funcţie până când va fi dat la o parte adică până când va avea loc Răpirea.

Dar aici se ridică o obiecţie. Cum poate fi luat Duhul Sfânt din lume? Fiind una din cele trei Persoane ale Dumnezeirii, oare nu este El omniprezent, adică nu se află El pretutindeni în orice moment? Arunci cum poate părăsi El lumea?

Desigur, Duhul Sfânt este omniprezent. El este întotdeauna în toate locurile în acelaşi timp şi în orice timp. Şi totuşi a existat un sens aparte în care El a venit pe pământ în Ziua de Rusalii. Isus făgăduise de multe ori că El şi Tatăl vor trimite Duhul (Ioan 14:16,26;Ioan 15:26;Ioan 16:17). Prin urmare, cum a venit Duhul? El a venit ca Locuitor permanent al bisericii şi al fiecărui credincios în parte. Până la Rusalii Duhul fusese cu credincioşii, dar de la Rusalii El locuieşte în ei (Ioan 14:7). Până la Rusalii Duhul putea să plece de la credincioşi - de unde şi rugăciunea lui David: „Nu lua de la mine Duhul Tău Cel Sfânt" (Psalmul 51:11b). După Rusalii Duhul rămâne pe veci în credincioşii din Epoca Bisericii (Ioan 14:16).

Noi credem că Duhul Sfânt va părăsi lumea în acelaşi sens aparte în care El a venit la Rusalii - adică, în acea prezenţă necurmată în biserică şi în fiecare credincios. Duhul Sfânt va continua să se afle în lume, convingându-i şi mustrându-i pe oameni de păcat şi conducându-i la credinţa mântuitoare în Cristos. Luarea Sa de pe pământ la Răpire nu înseamnă că nimeni nu va mai fi mântuit în timpul Marii Strâmtorări. Şi în această perioadă unii vor fi mântuiţi. Dar oamenii aceştia nu vor fi membri ai bisericii, ci, mai degrabă, supuşi ai glorioasei împărăţii a lui Cristos.

După ce biserica a fost răpită în cer, se va descoperi acel nelegiuit lumii. În versetul acesta, apostolul sare peste cariera lui Anticrist, trecând direct la pierzarea lui. Din acest verset s-ar putea deduce, la prima lectură, că el este distrus de îndată ce este descoperit. Dar lucrurile nu stau aşa, căci lui i se va permite să iniţieze o domnie a terorii, descrisă în versetele 9-22, abia după aceea fiind doborât, când va veni Cristos să domnească.

Dacă suntem corecţi în interpretarea că omul păcatului va fi descoperit după Răpire şi că el îşi va continua lucrarea până la Revelaţia lui Cristos, atunci înseamnă că nebuna carieră a acestui om va dura aproximativ şapte ani - adică durata Marii Strâmtorări.

Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale (cf. Isaia 11:4;Apocalipsa 19:15), distrugându-l prin manifestarea venirii Sale. Doar un cuvânt rostit de Cristos şi luminoasa strălucire (în greacă: epiphaneia) a arătării Sale (parousia) vor fi suficiente pentru a pune capăt acestui impostor groaznic.

Manifestarea venirii lui Cristos, aşa cum am explicat deja, va avea loc atunci când El va reveni pe pământ pentru a-Şi ocupa tronul şi a domni timp de o mie de ani.

Venirea celui nelegiuit este potrivit cu lucrarea Satanei. Cariera lui se aseamănă cu aceea a Satanei, pentru că acesta îi dă energia necesară faptelor sale. El va etala tot felul de minuni şi semne şi puteri mincinoase.

Este important să reţinem aici că nu toate miracolele sunt de la Dumnezeu. Diavolul şi agenţii lui pot săvârşi şi ei miracole. Omul fărădelegii va săvârşi şi el miracole (Apocalipsa 13:13-15).

Un miracol sau o minune indică prezenţa unei puteri supranaturale, dar nu neapărat a puterii divine. Miracolele săvârşite de Domnul nostru au demonstrat că El este Mesia cel făgăduit, nu doar pentru că au fost supranaturale, ci pentru că au împlinit profeţia şi au fost de o aşa natură morală încât Satan nu putea să le fi săvârşit fără să-şi fi dăunat propriei sale cauze.

Anticristul va folosi fără scrupule orice formă de răutate pentru a-i înşela pe cei ce pier - pe cei ce au auzit evanghelia în timpul Epocii Harului, dar nu au avut în ei dragostea pentru adevăr. Dacă ar fi crezut, ar fi fost mântuiţi. Dar în această perioadă ei vor fi înşelaţi prin miracolele săvârşite de Anticrist.

Treptat Dumnezeu le va trimite o lucrare a rătăcirii, ca să creadă o minciună. Desigur, minciuna este pretenţia lui Anticrist că ar fi Dumnezeu. Oamenii aceştia au refuzat să-L primească pe Domnul Isus ca Dumnezeu manifestat în trup. Când a fost pe pământ, El i-a prevenit pe oameni: „Am venit în numele Tatălui Meu şi nu M-aţi primit. Dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veţi primi" (Ioan 5:43). Prin urmare, în această perioadă ei îl vor primi pe omul păcatului, care va veni în numele său, pretinzându-le oamenilor să i se închine ca lui Dumnezeu. „Respingerea luminii echivalează cu tăgăduirea luminii". Dacă cineva îşi înalţă în inima sa un idol, Dumnezeu îi va răspunde potrivit cu idolul său (Ezechel 14:4).

Anticristul va fi, probabil, evreu de naţionalitate (Ezechel 28:9,10;Daniel 11:37,38). Căci evreii nu s-ar lăsa înşelaţi de un asemenea om care se pretinde Mesia decât dacă acesta ar pretinde că descinde din seminţia lui Iuda şi din familia lui David.

Din pasajul acesta se poate deduce că cei care aud evanghelia în Epoca Harului dar nu-şi pun încrederea în Cristos nu vor mai avea prilejul să fie mântuiţi după Răpire. Dacă oamenii nu cred în Domnul Isus acum, ei vor crede în Anticrist atunci. Se spune aici că toţi vor fi judecaţi pentru necredinţa lor şi pentru că au iubit răul. Asta ne aminteşte de textul de la Luca 14:24: „Căci vă spun că nici unul din aceşti oameni care au fost invitaţi nu vor gusta cina mea."

Ştim că mulţi oameni vor fi totuşi mântuiţi în Marea Strâmtorare. De pildă, o sută patruzeci şi patru de mii de evrei vor fi mântuiţi, aceştia devenind solii lui Dumnezeu, care vor propovădui evanghelia împărăţiei în toată lumea. Prin misiunea lor, mulţi alţi oameni vor fi mântuiţi. Dar se pare că cei ce vor fi mântuiţi vor fi cei ce nu au auzit niciodată evanghelia clar vestită în epoca actuală, aceştia fiind oameni care niciodată nu L-au respins în mod deliberat pe Mântuitorul.

În primele douăsprezece versete, Pavel a descris pierzarea lui Anticrist şi a adepţilor săi. Acum el se ocupă de creştinii tesaloniceni, meditând, în manieră contrastivă, la destinul lor. Făcând acest lucru, el îi aduce mulţumiri lui Dumnezeu pentru aceşti fraţi preaiubiţi de Domnul, trecând în revistă mântuirea lor - trecută, prezentă şi viitoare.

Dumnezeu... v-a ales. Biblia ne spune fără înconjur că Dumnezeu îi alege pe oameni la mântuire, dar niciodată nu ne spune că El îi alege pe unii ca să fie condamnaţi. Oamenii se pierd prin propria lor alegere deliberată. Dacă nu ar interveni Dumnezeu, toată lumea ar pieri. Are Dumnezeu dreptul să-i aleagă pe unii să fie mântuiţi? În esenţă, El doreşte ca toţi să fie mântuiţi (1Timotei 2:4;2Petru 3:9). Dar Biblia nu predă teoria „universalismului", conform căreia toţi vor fi, până la urmă, mântuiţi.

De la început. Aceste cuvinte se pretează la cel puţin două interpretări. Mai întâi, ar putea însemna că Dumnezeu a făcut alegerea înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4) iar în al doilea rând, sintagma ar putea avea sensul de „roadele dintâi", indicând faptul că tesalonicenii, fiind mântuiţi la o dată atât de timpurie în dispensaţia creştină, au fost aleşi de Dumnezeu să fie printre primele roade din marele seceriş al sufletelor răscumpărate.

Pentru mântuire. Aceste cuvinte trebuie contrastate cu versetele precedente. Necredincioşii sunt condamnaţi de necredinţa lor la pierzare veşnică, în timp ce credincioşii sunt aleşi pentru mântuire.

Prin sfinţirea de către Duhul. Aici avem lucrarea săvârşită de Duhul Sfânt prealabil convertirii. El îi pune pe aceşti oameni deoparte pentru Dumnezeu, despărţindu-i de lume; apoi îi convinge de păcat şi-i îndreaptă spre Cristos. Bine a zis cineva: „Dacă nu ar fi fost Cristos, nu ar fi existat nici un ospăţ; iar dacă nu ar fi fost Duhul Sfânt, nu ar fi fost nici un oaspete"

Şi credinţa în adevăr. Mai întâi avem partea lui Dumnezeu din procesul mântuirii. Apoi avem partea omului. Ambele sunt necesare. Unii oameni nu văd decât alegerea făcută de Dumnezeu, susţinând prin aceasta că omul nu are nici o şansă, că nu poate face nimic. Alţii subliniază doar partea omului, neglijând suveranitatea alegerii lui Dumnezeu. Adevărul se află undeva între cele două extreme. Alegerea şi responsabilitatea omului sunt amândouă doctrine biblice, drept care trebuie să le predicăm pe amândouă, chiar dacă nu înţelegem cum pot fi adevărate şi una, şi alta.

La care v-a chemat prin evanghelia noastră. Dumnezeu ne-a ales la mântuire, încă din veşnicie.

El ne-a chemat la mântuire, la un moment dat în timp. Chemarea se referă la momentul în care o persoană crede adevărul.

Evanghelia noastră nu înseamnă că ar exista şi alte evanghelii autentice. Există doar o singură evanghelie, dar mai mulţi predicatori care o vestesc şi mai multe auditorii. Pavel se referă la evanghelia lui Dumnezeu, pe care o predica el.

Ca să căpătaţi slava Domnului nostru Isus Cristos. Aici apostolul priveşte spre viitor, văzând rezultatul final al mântuirii: faptul că vom fi cu Cristos şi că vom fi ca El pe veci. J. N. Darby a prins foarte bine acest gând în minunata cântare:

„Şi aşa să fie - anume că voi fi ca Fiul Tău?

Acesta-i harul pe care El l-a dobândit pentru mine?

Tată al slavei, gând mai presus de orice gând!

În slavă adus, ca pe veci să mă asemuiesc binecuvântatului Său chip!”

Astfel în versetele 13 şi 14 avem „un sistem de teologie în miniatură", un minunat rezumat al întreg spectrului planurilor lui Dumnezeu cu oamenii Săi credincioşi. El ne-a arătat că mântuirea îşi are obârşia într-o alegere divină, apoi este elaborată prin puterea divină, după care devine efectivă printr-un mesaj divin şi la urmă este desăvârşită în gloria divină.

Având în vedere chemarea lor superlativă, sfinţii sunt îndemnaţi să rămână tari şi să ţină tradiţiile pe care le-au primit, fie prin viu grai, din partea apostolului, fie prin epistolele sale. Ceea trebuie neapărat notat aici este faptul că singurele tradiţii fiabile, pe care ne putem bizui sunt cuvintele inspirate ale apostolilor. Isus i-a osândit pe cărturari şi farisei pentru că au anulat poruncile lui Dumnezeu prin tradiţiile lor (Matei 15:6). Iar Pavel i-a prevenit pe coloseni cu privire la pericolul tradiţiilor oamenilor (Coloseni 2:8).

Tradiţiile pe care trebuie să le îmbrăţişăm sunt marile adevăruri ce ni s-au încredinţat în Sfintele Scripturi. Unii invocă versetul acesta pentru a justifica tradiţiile şi datinile din unele biserici sau cele legate de anumiţi lideri religioşi. Dar orice tradiţii care sunt contrare cuvântului lui Dumnezeu sunt netrebnice şi periculoase. Căci dacă am accepta nişte tradiţii pur omeneşti, punându-le pe picior de egalitate cu Biblia, atunci cine ar mai putea deosebi tradiţiile bune de cele rele?

După ce le-a vestit sfinţilor mesajul, apostolul îl imprimă în ei, însoţindu-l de rugăciune - conform obiceiului său de a nu preda nici o învăţătură fără s-o cimenteze prin rugăciune (1Tesaloniceni 5:23,24;2Tesaloniceni 3:16).

Rugăciunea este adresată Domnului nostru Isus Cristos însuşi şi Dumnezeului şi Tatălui nostru. Ne-am obişnuit cu practica lui Pavel de a menţiona ambele Persoane divine în aceeaşi rostire, dar iată că aici Pavel îl aminteşte mai întâi pe Fiul, scopul fiind, negreşit acela de a sublinia unitatea lor esenţială şi deplina lor egalitate. În greacă, subiectul plural, Cristos şi Dumnezeu, e urmat de verbe la singular: a iubit, a dat, mângâie, întăreşte. Aşadar ce avem aici nu este altceva decât încă un indiciu al unităţii de natură a Fiului cu Tatăl în cadrul Dumnezeirii.

Faptul că Dumnezeu ne-a purtat de grijă în trecut este prezentat ca un motiv de îmbărbătare, ca să ne punem încrederea în El, că şi pe viitor vom primi curajul şi tăria necesare pe cărarea credinţei. El ne-a iubit şi ne-a dat o mângâiere veşnică şi o bună nădejde prin har. Negreşit, asta ne duce cu gândul înapoi, la cea mai mare desfăşurare a dragostei lui Dumnezeu - când L-a dat pe Fiul Său pentru noi. Întrucât ştim că a rezolvat chestiunea păcatului pe crucea de la Calvar, acum avem o mângâiere eternă şi nădejdea unui viitor slăvit - toate acestea fiind prin harul Lui minunat.

Rugăciunea în sine constă în dorinţa ca Dumnezeu să le mângâie inimile şi să-i întărească în orice faptă bună şi cuvânt bun. Nu doar încurajare în mijlocul încercărilor, ci tărie de a înainta în luptă. Cuvântul „retragere" nu făcea parte din vocabularul apostolului şi nu are ce căuta nici într-al nostru.

Nu scăpaţi sintagma: orice faptă bună şi cuvânt bun. Nu este de ajuns să rostim adevărul cu buzele noastre, ci trebuie să-l transpunem în faptă, prin trăirea noastră zilnică. Tot aşa în viaţa noastră ordinea trebuie să fie mereu aceeaşi: învăţătura, urmată de practică; doctrina însoţită de îndatorire; predicarea transpusă în trăire practică.

Pavel resimţea nevoia de a se ruga pentru sfinţi. Capitolul acesta se deschide cu solicitarea lui Pavel ca sfinţii să se roage pentru următoarele trei lucruri:

(1) pentru răspândirea mesajului;

(2) pentru triumful mesajului;

(3) pentru păzirea mesagerilor.

El doreşte să vadă cuvântul lui Dumnezeu răspândindu-se sau alergând cu iuţeală - o imagine foarte plastică a evangheliei care aleargă din loc în loc, în pofida obstacolelor (vezi Psalmul 147:15).

De asemenea el doreşte ca acest cuvânt al Domnului să producă pretutindeni aceeaşi revoluţie morală şi spirituală pe care a produs-o şi la Tesalonic.

A treia cerere este ca apostolul şi conlucrătorii săi să fie izbăviţi de oameni ne-rezonabili şi răi. El pare să se refere la aceeaşi opoziţie specifică, probabil din partea iudeilor de la Corint (Fapte 18:1-8). Termenul ne-rezonabil a fost foarte potrivit, căci nu este nimic mai iraţional decât opoziţia oamenilor faţă de evanghelie şi de solii ei. Este un lucru care depăşeşte orice imaginaţie. Oamenii vorbesc cu însufleţire despre politică, ştiinţă sau o sumedenie de alte subiecte, dar când vine vorba despre evanghelie, ei îşi pierd orice sens al raţiunii.

Să nu scăpaţi frumuseţea contrastului dintre versetul: „nu toţi au credinţă" şi versetul 3: Dar Domnul este credincios. Asta ne învaţă să ne dezlipim privirile de la oamenii necredincioşi, aţintindu-ni-le asupra lui Dumnezeu, care nu dă niciodată greş. El este credincios şi drept să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice fărădelege (1Ioan 1:9). Iar aici El este credincios, întărindu-ne şi păzindu-ne de cel rău, adică de Satan.

Nu toţi au credinţă. Domnul este credincios, noi avem încredere (credinţă) în Domnul cu privire la voi. După cum a remarcat Denney: „În Domnul te poţi bizui pe cei ce sunt, în ei înşişi, slabi, instabili, îndărătnici, nechibzuiţi." Acum Pavel le aminteşte sfinţilor de responsabilitatea lor de a face lucrurile pe care le porunceşte el să le facă. Aici din nou avem minunata contopire a divinului cu umanul: Dumnezeu vă va păzi: şi voi să păziţi poruncile. Este acelaşi gând ca cel de la 1Petru 1:5: „Păziţi de puterea lui Dumnezeu" (partea Lui), „prin credinţă" (partea noastră). Vedem această paralelă şi la Filipeni 2:12,13: „Duceţi până la capăt mântuirea voastră" (partea noastră), „căci Dumnezeu este Cel care lucrează în voi" (partea Lui).

În vremuri de prigoană este uşor să ni se strecoare în inimă gânduri de amărăciune faţă de alţii, şi să ne dăm bătuţi, datorită duratei şi intensităţii suferinţei. Din această pricină apostolul se roagă ca tesalonicenii să iubească aşa cum iubeşte Dumnezeu, şi să fie statornici cum este Cristos.

Cuvintele: „cel răbdător aşteptându-L pe Cristos" din versiunea KJV sunt traduse răbdarea lui Cristos în ediţia NKJV. În versiunea din 1611 ele însemnau statornicie în timpul aşteptării Revenirii lui Cristos. În ediţia NKJV, ele înseamnă: arătând aceeaşi răbdare sau îndurare pe care a demonstrat-o şi Cristos ca Omul care a trăit pe pământ pe care continuă s-o arate ca Omul din cer (ambele sunt traduceri valabile ale substantivului Christou la genitiv (textual: „al lui Cristos"). KJV îl traduce sub forma genitivului obiectiv („a lui" primind atenţia sugerată de substantivul pe care îl modifică). Pe când forma de genitiv subiectiv din NKJV subliniază că Cristos este Cel care are răbdare).

Domnul din acest verset se referă probabil la Duhul Sfânt, în felul acesta toate cele Trei Persoane ale Sfintei Trinităţi fiind menţionate, ca la 2:13,14.

Pare limpede că unii dintre sfinţii de la Tesaionic au încetat să mai lucreze şi să-şi câştige existenţa, pe motiv că aşteptau cu înfrigurare venirea Domnului. Pavel nu recomandă această metodă de trăire ca pe o atitudine spirituală, ci, dimpotrivă, ne dă instrucţiuni precise cu privire la modul în care trebuie trataţi aceşti fraţi.

Instrucţiunile sale sunt prezentate sub forma unei porunci de a se feri de orice frate care trăieşte în neorânduială, adică de cel care nu ţine pasul cu ceilalţi, ci refuză să lucreze şi trăieşte pe spinarea altora (vezi versetele 10,11). Credincioşii trebuie să manifeste dezaprobarea faţă de un astfel de frate, refuzând să aibă legături sociale cu el. Ofensa comisă de acest frate nu este însă suficientă pentru a justifica excluderea din biserică.

Tradiţia pe care au primit-o tesalonicenii de la Pavel a fost cea de hărnicie neobosită, muncă susţinută şi obiceiul său de a se întreţine singur.

El nu a renunţat la meseria sa de confecţionare de corturi, doar pentru că ştia că Domnul Isus va reveni. El se aştepta ca Cristos să vină în orice moment, dar între timp apostolul continua să-L slujească şi să lucreze cu convingerea că Domnul s-ar putea totuşi să nu revină în timpul vieţii sale.

Nimeni nu putea să-l acuze că s-a strecurat în casa cuiva pentru a mânca mâncarea ne-meritată, pentru care nu a muncit cu mâinile sale. El şi-a câştigat existenţa paralel cu predicarea evangheliei. Asta a însemnat lungi zile şi nopţi de trudă, dar Pavel era hotărât să nu devină o

povară pentru nici unul dintre ei.

Ca predicator al evangheliei, apostolul avea dreptul de a fi întreţinut de cei ce au fost convertiţi prin slujba lui (1Corinteni 9:6-14;1Timotei 5:18). Dar el a preferat să renunţe la acest drept, pentru ca să fie o pildă de nobilă independenţă şi neobosită hărnicie.

Tesaloniceni lor li se poruncise să nu-i întreţină pe cei leneşi. Dacă un creştin apt de muncă refuza să muncească, atunci acestuia i se spunea să nici nu mănânce. Se bate oare asta cap în cap cu faptul că credincioşii trebuie să fie întotdeauna buni şi milostivi? Nicidecum! Căci nu este o dovadă de bunătate şi milostenie să încurajezi lenea. Spurgeon spune: „Cea mai adevărată dragoste pe care o putem manifesta faţă de cei în neorânduială este să nu fraternizăm cu ei, în greşeala lor, ci să fim credincioşi faţă de Isus în toate lucrurile."

Acum apostolul foloseşte un minunat joc de cuvinte (în greacă găsim cuvintele; „deloc ergazomenous (lucrând), ci periergazomenous (făcându-şi de lucru sau găsindu-se cu treabă)." Observaţi rădăcina „erg" - a lucra) pentru a scoate în evidenţă inconsecvenţa celor care se pretindeau duhovniceşti, spiritualitatea acestor fraţi ce trăiau în dezordine fiind falsă. Cuvintele sale au fost parafrazate în diverse moduri, după cum urmează:

1. „Unii care nu-şi văd de treburile lor, ci se bagă în treburile altora."

2. „Unii care nu sunt ocupaţi, ci se ocupă cu amestecul în treburile altora."

3. „Unii care nu-şi văd de treburile lor, dar se ocupă prea mult de treburile altora."

4. „Îngrijindu-se de treburile tuturor, numai de ale lor nu."

Tuturor acestora li se porunceşte şi li se dă îndemnul, prin Domnul nostru Isus Cristos, să lucreze în linişte şi să-şi câştige singuri existenţa, aceasta constituind o bună mărturie, care va aduce slavă lui Dumnezeu.

Dar ce se întâmplă cu cel ce refuză să asculte de instrucţiunile apostolului? Ceilalţi credincioşi trebuie să-l disciplineze, refuzând să aibă părtăşie cu el pe plan social. Scopul acestei disciplinări este de a-l determina să-i fie ruşine de comportarea lui şi să-l constrângă să se îndrepte.

Dar această disciplină nu este de aceeaşi intensitate ca excluderea din biserică, în cazul de faţă ofensatorul continuă să fie privit ca frate. Dar în cazul excomunicării (excluderii din biserică) cel vinovat de această pedeapsă este socotit „ca un păgân şi ca un vameş" (Matei 18:17).

Disciplinarea unui frate are în vedere întotdeauna readucerea sa la părtăşie cu Domnul şi cu oamenii lui Dumnezeu. Ea nu trebuie aplicată într-un spirit de amărăciune sau duşmănie, ci cu toată curtoazia şi fermitatea creştină. El nu trebuie tratat ca un duşman, ci ca un frate.

Ni se pare ciudat în zilele noastre să citim despre tesaloniceni că aşteptau întoarcerea Domnului cu atâta ardoare, încât şi-au neglijat îndatoririle lor zilnice. Biserica actuală nu prea poate fi acuzată de această atitudine! Noi, cei de azi, am trecut în extrema cealaltă, fiind atât de absorbiţi de afacerile noastre şi de dorinţa de a câştiga cât mai bine încât am pierdut prospeţimea şi bucuria nădejdii iminentei Sale întoarceri.

Versetul acesta a fost numit: „încheierea pacifică a unei epistole furtunoase". Aici apostolul Pavel se roagă ca sfinţii suferinzi de la Tesalonic să cunoască pacea Domnului păcii în orice clipă şi în orice fel.

Seninătatea creştinului nu depinde de nici un lucru de pe acest pământ, ci se bazează întru totul pe Persoana şi lucrarea Domnului Isus. Lumea nu poate nici să ne dea linişte şi seninătate, nici să ni le ia. Dar noi trebuie să ne însuşim această seninătate în toate împrejurările vieţii. „Pacea nu este încetarea prigoanelor, ci calmul din inima credinciosului, care izvorăşte din credinţa sa în Dumnezeu, care este independentă de împrejurări."

În acest punct Pavel a luat, după câte se pare, pana din mâna secretarului său, înserând personal salutul, pe care îl numeşte semnul său distinctiv în toate epistolele scrise de el. Unii au înţeles prin aceasta că scrisul de mână al lui Pavel de la sfârşitul fiecărei epistole ar fi dovada autenticităţii acestora. Alţii cred că semnul este benedicţia caracteristică a lui Pavel: harul Domnului Isus Cristos să fie cu voi toţi (Romani 16:24;1Corinteni 16:23;2Corinteni 13:14;Galateni 6:18;Efeseni 6:24;Filipeni 4:23;Coloseni 4:18;1Tesaloniceni 5:28;1Timotei 6:21;2Timotei 4:22;Tit 3:15;Filimon 25; şi, dacă Pavel este cel care a scris această epistolă, Evrei 13:25). Din aceste trimiteri reiese că toate epistolele sale se sfârşesc pe nota harului.

clickbible.org